

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 339

Femte Session.

109de Møde.

Mandagen den 13de Marts Aften.

(Fortf.)

Monrad (forfat): Min Optraeden i Arvesagen var en dobbelt. Jeg søgte ved Alt, hvad der stod i min Magt, at bevæge Ministerradet til at gaae ind paa saadanne Forandringer i Formen, at Modstanden mod Regjeringens Forslag derved tabte sin Braad; og jeg søgte dernæst at forestille dem, der holdt paa en vis bestemt Form i Redactionen, ikke at lægge overveiende Vægt derpaa; men jeg erklærede ogsaa, at jeg vilde stemme for Sagen, selv om de foreslaaede Ændringer ikke bleve vedtagne. Jeg tilstaaer, at jeg ikke var heldig i mine Forsøg, hverken paa den ene eller den anden Side; men Arvesagen vilde have været hurtigere tilendebragt, dersom den ene eller den anden Part havde fulgt mine Tilskyndelser. Det er den Bemærkning, jeg i saa Henseende har troet at burde gjøre. Jeg troer endvidere, at de Grunde, den ærede Rigsdagsmand anførte for sin Opsættelse af min politiske Stilling, heller ikke i Virkeligheden have den Vægt, han tillægger dem. Det er ganske rigtigt, at der altid, naar der fremkommer en saadan Adresse, tillige dermed følger et vist Ansvar for den, der foreslaaer den; men jeg vil dog dertil sige, at, uagtet jeg tilfulde anerkjender dette, leve vi dog ikke under en fuldstændig parlamentarisk Regjering Grundsatninger, saa at det forekommer mig, at den Frygt, den ærede Rigsdagsmand antydede, ikke er begrundet.

Fischer: Det ærede Medlem yttrede, at jeg vilde understøtte Regjeringen og bifalde den som en Heelhed. Jeg skal tillade mig at gjøre

opmærksom paa, at jeg ikke har sagt nogen af Delene. Det ærede Medlem sagde, at hans Stilling i Arvesagen var „en dobbelt“; denne Uttring tiltræder jeg ganske; men det var netop det, jeg beklagede.

Wiborg: Jeg skal blot tilføie en ganske kort Bemærkning med Hensyn til det, der nu blev yttret mod den ærede Taler, der sidst satte sig, at han nemlig havde afgivet et Slags Neutralitetserklæring. Jeg har ikke sagt, at jeg vilde være neutral; jeg har sagt, at jeg vilde stemme imod Adressen. Jeg skal hertil sige, at det hverken er for at see til Høire eller Venstre eller for at understøtte Noget; men det er alene paa Grund af den, efter min Mening, ubegrundede Sigelse, der deri indeholdes imod Ministeriet; og, dersom en saadan ubefoiet Sigelse var udslyngt mod hvilken som helst anden brav Mand her i Salen, saa vilde jeg ogsaa af samme Grund holde mig fra at stemme derfor.

Jørgensen: Det maatte maagsee ogsaa være mig tilladt at udtale mine Anskuelser i denne Sag. De gaae ud paa, at den Interpellation, der har foranlediget nærværende Adresse, efter min Mening er bleven fremsat i et meget ubetimeligt eller uheldigt Øieblik, ikke alene paa en Tid, hvor Rigsdagen om saa Dage vil slutte sine Forhandlinger, men tillige paa en Tid, hvor Forholdene i Europa gjøre den største Forsigtighed nødvendig, især for en lille Stat som Danmark, hvis Belliggenhed i det nuværende Øieblik forekommer mig at være saa farlig, at rykkende Forandringer her let kunde have en meget stor Betydning for Danmarks Fremtid. Jeg mener forøvrigt, at, naar Adressen siger: „Vi have en skæbnesvanger Fremtid for Die“, saa er det ikke aldeles correct. Jeg mener nemlig, at det ikke er Fremtiden alene,